

La Paști ajungi după un lung urcuș: Postul Mare

Postul Mare are ca destinație Sfintele Paști. Dacă Biserica a rânduit șapte săptămâni de post, noi ne permitem să ținem cât vrem și asta pentru ca trăim ca și când Hristos nu ar fi venit niciodată. Ne place să trăim viața omului cel vechi, a celui ce sfârșește în moarte. Postul Sfintelor Paști este ajutorul dat de Biserică spre a omorî "cele vechi" și a intra întru "cele noi".

Drumul spre Paști, nu începe abrupt. Biserica anunță din timp începutul propriu zis al Postului Mare. Și face acest lucru pentru că ea cunoaște neputința noastră de a ne schimba rapid viața. Astfel, întâlnim cinci Duminici care preced Postul.

Prima înștiințare referitoare la Post este făcută în Duminica în care se citește pericopa evanghelică despre Zaheu (Luca XIX, 1-10). Zaheu, fiind mic de statură, nu reușea să-L vadă pe Hristos din cauza mulțimii. Și pentru a se învrednici să-L vadă, urcă într-un copac. Dorința de a-L vedea, l-a făcut să se biruie pe sine. Hristos răspunde acestei dorințe și merge în casa lui. Toți suntem "scunzi" - neînsemnați, păcătoși, dar dorința de a ne uni cu Hristos, Îl poate face pe Acesta să intre în fiecare dintre noi.

A doua Duminică este numită Duminica Vameșului și a Fariseului (Luca XVIII, 10-14). Prin această duminică ni se descoperă că Dumnezeu nu are loc în inima unui om mândru (fariseul). Întruparea Fiului lui Dumnezeu a fost posibilă și datorită smereniei Fecioarei Maria. Vameșul hrănindu-se cu smerenie, S-a hrănit cu Dumnezeu și astfel, s-a întors întreptat spre casa sa.

În a treia Duminică pregătitoare pentru Postul Mare, Biserica ne vestește Pilda Fiului Risipitor (Luca XV, 11-32). Ne cheamă prin această pildă să revenim acasă, în fire, să conștientizăm că înstrăinarea de Dumnezeu, nu este adevărata viață, ci una contrară firii omenești.

Următoarea Duminică este numită Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (Matei XXV, 31-46). Este ziua în care se lasă sec de carne. Biserica ne îndeamnă prin această Duminică să-L descoperim pe Hristos în cel de lângă noi și să-l aducem pe acesta în viața noastră, fie chiar și numai pentru câteva momente, pentru că „întrucât unuia dintre acești prea mici frați ai Mei ați făcut, Mie mi-ați făcut...”

În a cincea Duminică se lasă sec de brânză. Făcându-se pomenire de izgonirea lui Adam din Rai, cunoaștem că omul a fost creat pentru Rai.

Urmează cinci duminici dogmatice și ascetice: a Ortodoxiei, a Sfântului Grigorie Palama, a Sfintei Cruci, a Sfântului Ioan Scărarul și a Sfintei Maria Egipteanca.

Apoi vine sărbătoarea Intrării Domnului în Ierusalim (Floriile). În Palestina, Duminica Stâlparilor era ziua în care se reîntorceau în mănăstire monahii ce ieșiseră din ea pentru a petrece cele 40 de zile de post în singurătatea deșertului. Acest obicei a fost asumat tainic, de fiecare monah și mirean, căci cu toții în perioada Postului Mare ne-am înstrăinat de patimi și am strâns stâlparile de virtuți, roade ale ostanelilor ascetice, care ne dau posibilitatea să-L primim cu vrednicie pe Hristos.

În Săptămâna Patimilor, toate zilele sunt "Mari" (de la Lunea cea Mare la Sâmbăta cea Mare). Luni, în Săptămâna Patimilor, ne amintim de patriarhul Iosif, vândut de frații săi cu treizeci de arginți, el fiind o preînchipuire a lui Hristos, care a fost vândut de Iuda. Marți ni se atrage atenția că Hristos, trebuie să Se regăsească în fiecare dintre noi în orice moment, precum în cele cinci fecioare înțelepte. Miercuri, suntem chemați să ne asemănăm femeii păcătoase care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului, înaintea de Patima Sa. Asemănarea cu ea stă în a fi mistuiți de dorința de a ni se dezlega păcatele. În cântările închinare ei se spune: "Dezleagă-mi păcatele mele, așa cum eu mi-am dezlegat părul".

Joi primim o nouă poruncă: "Să va iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții."

Joi seara - Denia de vineri, "a celor 12 Evanghelii", este scoasă din Sfântul Altar Crucea. Este purtată de preot, asemeni lui Simon Cireneanul, până în centrul bisericii, unde rămâne până în seara următoare. O sărutăm ca să primim putere să omorâm tot ce încă nu a fost omorât din omul cel vechi în perioada Postului Mare.

Vineri mergem să îngropăm pe Cel ce biruie moartea. Dar îngropăm tainic și firea noastră omorâtă de păcate.

Noaptea Învierii nu se rezumă doar la a lua lumină. Ea este lungă pentru că este însoțită de Sfânta Liturghie. În această noapte se întâmplă să simți că nu mai ai putere, că ești gata să te prăbușești, dar îți să nu te îneci la mal, să pui sfârșit bun la ceea ce ai început cu bine în urmă cu șapte săptămâni, după cum spunea domnul Costion Nicolescu.

Mormântul în care Domnul a fost pus, a rămas gol, nu mai este cum se spune "locaș de veci". Rămâne gol și se face mărturie și nădejde pentru noi, vestindu-ne ca și mormintele noastre vor rămâne goale.

Acesta este motivul pentru care, la sfârșitul Utreniei Paștelui spunem: "Hristos a înviat și viața stăpânește! Hristos a înviat și niciun mort nu rămâne în mormânt!".